

Василь Тимошук

СОНЦЕ І ДОЩ

Болгарський
БЕЛЕТР
2009

ББК 84(4 Укр)6
Т-414

Літературний редактор
Георгій Сербін

Щира вдячність
за моральну і матеріальну підтримку
Фізику І.В., Медведю М.О., Букаті Р.В.,
Човган С.В.

Тимошук В.В.

Т-414 Сонце і дощ. Збірка поезій. – Рівне: Волинські
обереги, 2009. – 114 с.

ISBN 978-966-8306-56-2.

Нова збірка “Сонце і дощ” – четверта книга поета-пісняра
Василя Тимошука. Він – тонкий і всеоб’ємний лірик, який про-
никливо оспівує найкращі високі почуття душі і серця, красу
землі і неба, неповторність і мальовничість рідного краю.

ББК 84(4 Укр)6

ISBN 978-966-8306-56-2

© Тимошук В.В., 2009

© «Волинські обереги», 2009

Слово від редактора

Нова збірка Василя Тимощука “Сонце і дощ” свідчить про творчий злет і зростаючу майстерність поета. Він – тонкий і всеоб’ємний лірик, який проникливо оспівує найкращі високі почуття душі і серця, красу землі і неба, неповторність і мальовничість рідного краю.

Більшість його поезій, як і в попередніх поетичних збірках, присвячена темі одвічного, святого, полум’яного кохання, яке не тліє, а буяє незгасним вогнем. У них – розмаїтість фарб землі і велике стремління до неба.

Його душевна лірика межує із віршами громадського, суспільного та філософського звучання. Як громадянин, син своєї матері-землі, виходець з отчого порогу рідного краю, активний діяч українського суспільства, – він порушує глибокі й актуальні теми сьогодення. Йому небайдужа доля української держави, буття і духовність рідного народу. Він їх понад усе любить, за них вболіває, бореться своєю піснею і словом.

*Георгій Сербін, поет-пісняр,
заслужений журналіст України,
стипендіат Президента України.*

Журавлине безсмертя

В осіннім саду біля криниці
Спинивсь журавель напитись водиці.
Тужно дивився в захмарену ніч,
Та вже відлунав в небесах дружній клич.

Старий журавель – стомлені крила,
У вирій летіти не має сили.
Зморене серце і спрагла душа,
Цілюща водиця уже не втіша.

Туманом сірим осінь витає,
Рідну землю, мов дитя, пеленає.
Стоїть журавель, чекає весну
В полоні гіркого й солодкого сну.

Холодні вітри самоту навівають,
Землю святу жовтим листям вкривають...
Журавлине безсмертя, біль і сум –
Неначе похмілля непроханих дум.

Три кити

Світ тримається на трьох китах –
На коханні, дружбі і піснях.
Зв'язані вони поміж собою
Вірою, надією й любов'ю.

Без кохання не було б життя,
Не було б ні нас, ні майбуття.
Не прийшли б ми в світ оцей казковий,
Коли б він не жив, цей кит чудовий.

Та не менш важливий інший кит,
Бо тримає він не лише світ,
У біді завжди допомагає,
Нашу душу й серце зігріває.

Був би сірим і буденним день
Без веселих і сумних пісень,
Не було б і радості без нього –
Без кита пісенного дзвінкого.

Хай кохання, дружба і пісні
Принесуть для вас щасливі дні.
То ж живемо із трьома китами
І сьогодні, й завтра, і віками...

Мої вірші

Слова додаю й віднімаю,
Примножую, знову ділю
І риму щоденно шукаю,
Щось славлю я, інше – ганьблю.

Яскраві слова підбираю,
Щоб змістом наповнить вірші,
Музу стрічаю й проводжаю
То з болем, то радо в душі.

Плету сьогодення сюжети,
В нових ідеях блукаю...
Складаю байки і сонети,
Хоч зиску з того і не маю.

Ось так і живу, – сам не знаю,
Навіщо я все це роблю.
Можливо, мене хтось згадає,
Скаже: я оці вірші люблю...

Молитва

Спаси нас, Боже, від нас самих
І засвіти в серцях прозріння,
Щоб в каятті гріхів земних
Знайшли ми для душі спасіння.

Прости нам, Боже, оті думки,
Що нас ведуть на шлях розтління,
І крізь негоду, і крізь роки
Не дай дійти до зубожіння.

Пробач нам, Боже, все те зло,
Що принесли ми в світ з собою,
Зігрій добром нас і теплом,
Даруй смиренною судьбою.

Спаси нас, Боже, від марноти,
Лихослів'я і збайдужіння,
Від безнадії і самоти...
Пошли нам, Господи, прозріння!

Мати

На цім світі слів багато,
Та поміж них лише одне –
Світле вічне слово мати –
Серцю дороге і рідне.

В цім слові сплетене кохання,
Дитинства радість і весна,
Перший крок у світ пізнання
І неба посмішка ясна.

У ній немає болю зради.
Є вірність чиста і свята,
Кришталева сльоза правди
І років осінь золота.

Це слово не помре, не згине,
Аж доки в світі є життя,
Доки мати і дитина
Ітимуть разом в майбуття.

Вітражі

Я складаю вітражі
З віршів, мов з джерельця.
Не з пустельних міражів,
А з душі і серця.

Щоб дивились на життя
Крізь мою ви риму,
Щоб шукали каяття
У собі незримо.

І такі ці вітражі,
Так до себе ваблять.
І не сірі кунтуші,
Гострі ніби шабля.

Цілу гаму кольорів
Вітражі ці мають.
Із буденних звичних днів
Їх плету, плекаю.

Хай, мов сонечко, завжди
В небі чистім сяють,
Хай не буде зла й біди, —
Про добро співаю!

Роздуми про вічне

У серці солодкий спогад,
Хоч літо давно відцвіло,
У мами щасливий погляд,
В нім ласка, любов і тепло.

Далекі блищать сузір'я
І місяць, немов оберіг,
Над нашим висять подвір'ям,
Мов стражі небесних доріг.

Напитися хоче вволю
Розлукою спрагла душа,
Вінок розквітлого болю
Серце моє вже втіша.

Все, що в любові здобудете,
Забрали кудись журавлі.
Не може душа збагнути, —
Навіщо живу на землі.

Вишиванка

Біла сорочка від білого світу,
Поле червоне від маків червоних,
Чорного кольору згуба і вітер,
Не писані нам у житті канони.

Сонячна і промениста веснянка
Ніжну любов принесла у дарунок,
Квіти червоні впліта в вишиванку
Й чорні від жалю впліта в візерунок.

Колір червоний – блиск сонця уранці,
Ніби яскраве життя після зливи.
Переплелось усе в вишиванці:
Біль, каяття і кохання щасливе.

Червоне, біле, чорне – кольорами
Гаптована на щастя нам і долю...
Хай вік в житті туманами й вітрами
Нам шлях не застигається любові.

Світи, моя зоре

Світи, моя зоре ясна,
Веди у далекі світи,
Квітуй в вишині, мов весна,
Освітлюй в майбутнє мости.

Світи, моя зоре, сяй
На небі і вдень, і вночі,
Любов у душі засівай
І від щастя не втрадь ключі.

Хай долю зозуля кує
На довгі щасливі літа,
Хай серце гаряче моє
У бідні співа і в свята.

Світи, моя зоре, світи
І ласкою душі зігрій,
Дорогу вкажи до мети,
У зоряну казку, до мрій.

Ніколи

Срібляться інеєм сади,
Від сонця білосніжне поле.
Здається, буде так завжди,
Ніщо не зміниться ніколи.

Сховались в тих садах вітри,
Вечірня прозорінь довкола.
Журба і радість – дві сестри,
Не розлучаються ніколи.

А я – неначе пілігрим –
Блукаю в лабіринтах долі.
Так хочу бути молодим
І не постаріти ніколи.

Розтануть навесні сніги,
Прийде любов у серце кволе.
Цей світ кохання і снаги
Я не залишу вже ніколи!

Мозаїка

Я мозаїку складу з пісень,
Хай по ній новий приходить день,
Хай несе вона в собі любов,
Ніби оберіг, зігріє кров.

Для усіх її я простелю –
І кого шаную і люблю.
Хай дарує радість і тепло,
Щоб кохання у серцях цвіло.

Хай вона і вдень, і уночі
Двері відкриває без ключів,
Нас у світ пізнання приведе,
Де кохання і добро гряде.

Хай мою мозаїку вітри
Виміють дощами без пори.
Але вірю я, – завжди вона
Сіятиме для мене, як весна.

Бабине літо

Срібні струни-павутинки,
Від верби широка тінь.
Голубі несе хмаринки
Вітерець у далечінь.

Птахи у гаю приишли,
На озимих – вороння.
До зими ідуть дні пішки,
Без дороги навмання.

Річка хвилями хлюпоче,
Із вербою гомонить,
Повернутися знов хоче
В неповторні літні дні.

Біля річки, як приблуда,
Пізня квітка ще цвіте.
Сонце ніжно світ голубить,
Літо бабине іде.

Зозуленя

Невідомо хто є його мати,
А батько – то й поготів...
Немовля хтось підкинув до хати,
В якій дід із бабою жив.

Та дитина без племені й роду,
І без прізвища та ім'я.
Народилось в цей світ у негоду,
Щоб в біді іти в майбуття.

Мов деревце живе без коріння
Це забуте Богом дитя.
Та, можливо, саме провидіння
І дало йому теє життя.

І безбатченко, і сиротина –
То любові зболений цвіт.
Тож у чім завинила дитина,
Що прийшла в цей чудовий світ?!

Біла черемха

Біла черемха в твоєму саду
Квітне на радість чи на біду...
Біла черемха – душу п'янить,
Тільки кохання не повторить.

Я до черемхи на прощу іду,
Хоч знаю, що вона відповість.
І любов, що згубив, уже не знайду,
Я на цім святі непроханий гість.

Біла черемха цвіте не для нас,
Картаю себе, ненавиджу час.
Біла черемхо, пробач, прости,
Винен у всьому я, а не ти.

Біла черемха для інших цвіте,
Кохання дарує їм золоте.
Біла черемхо, любов – свята,
А без неї не варте життя.

Острови

Пливу за течією річки
У незвідані світи,
День за днем у руслі звички
Крізь негоду і вітри.
Залишаю ті я острови
Мальовничі й гомінкі,
Та повернутися туди
Не дадуть мені роки.

Спогад жалить в душі,
Мов листок кропиви,
Як згадаю я знов
Ті свої острови.
Вже пливе корабель
Мій у інші світи,
А на ті острови
Мені не доплисти.

Несу у серці я кохання,
Зберігаю образ твій.
В душі колючий біль страждання,
Нездійснений світ надій.

День народження

Кожен рік завжди без запрошення
Приходить до нас день народження,
Приносить свято музики й пісень.
Не важливий ні ранг, ні походження, –
У кожного свій день народження –
Цей особливий неповторний день.

День народження...
Хай зоряно квітнуть літа,
Хай щастя у дім приліта
І весніє твоє ім'я!

Кожну мить життя ти в душі шануй,
Серце піснею від журби лікуй,
Плач від радості і смійся з біди.
Лише раз на рік він із вирію
Приліта до нас разом із мрією,
А після гостини летить у світи.

Не буди

Моя казка, мов сон —
Твоє кохання.
Солодкий полон
І світ пізнання.
Вертаюся знов,
Немов лелека,
Несу я любов
Тобі здалека.

Не буди, не буди, не буди
Ти мене від чарівного сну.
Краще в мрії свої заведи,
Подаруй свою ласку й весну.

Хай вітер і сніг
Несуть з собою
Розлуку на день
Мені з тобою.
У мріях весни
Літа минають,
Життя вони в сні
Завжди повертають.

Я завжди

Ти ввірвалась, наче вітер,
У моє життя,
І тепер живу на світі
Лиш тобою я.
Ти – неначе грім із неба
Сонячного дня,
Йду від тебе і до тебе
Знову й знову я.

Я завжди тобі пісні співав,
Себе самого дарував,
Тебе одну кохав.
Я завжди тобі вірші писав,
В мріях поруч малював,
Що не зі мною будеш, – я не знав.

Ти примчалася нізвідки
У мій юний шал.
Чарівна моя лебідко,
Ти – небесний дар!
Я тебе шукав по світі
У чужих краях.
Ти – моя весна, мій квітень,
Ти – любов моя!

Чар-зілля

Я шукав чар-зілля в горах,
У гаях, лісах, дібровах,
І не міг ніяк його знайти,
Щоб тебе причарувати,
Щоб своєю називати,
Щоб була зі мною ти завжди.

Я шукав свій шлях по зорях,
Щоб з тобою бути поряд
У миті радості й біди.
Тільки де його шукати,
Ніхто не може підказати,
Як своє кохання зберегти.

Дні летять, кудись минають,
Я себе весь час картаю,
Що не зміг до тебе підійти.
А тепер вже надто пізно, —
Ми чужі з тобою, різні
У житті лишилися назавжди.

Повертайся

Ти пішла... Я просив – лишайся,
Забудь про все, не ображайся.
Ти завжди гордою була.
Я зрозумів, – без тебе туга,
А на душі зима і хуга,
А серцю хочеться тепла.

Повертайся, тебе чекаю,
Молю, благаю, –
І в дощ, і в заметіль.
Повертайся, прошу так слізною,
Доки не пізно,
Крізь образи й біль.

Ти пробач, в тім моя провина...
В цілім світі ти єдина,
Для мене – більше, ніж життя.
Зміни до мене гнів на ласку
І подаруй чарівну казку,
Де завжди поруч ти і я.

Рандеву

Вдягає знову місто
Неонове намисто
І зваблює вогнями нас.
В дзеркалі німих вітрин –
Суєта нічних картин.
Блукає вулицями джаз...

Рандеву – життя наяву,
Рандеву – оманливий вояж,
Ночі п'янкий пасаж.

Театр без режисера,
Де кожен раз прем'єра,
Спектаклі з тисячами дій.
Актори – прості люди,
Було і завжди буде
Це рандеву нічних подій.

Іменини любові

Хай весніє твоє ім'я,
Буде чистим, як світання.
Зоріє і в небі сія,
У серці горить бажанням.

Іменини, іменини
Нашої любові...
Ми з тобою знов полинем
У кохання світ казковий.

Хай гніздечко у душах в'є,
Мрії мої й сподівання,
Джерелом життєдайним б'є
Одвічне земне кохання.

Хай квітує твоє ім'я
Крізь біль і розчарування,
Родина твоя і сім'я
Хай живе в доброті і коханні.

Не пара

Ой чого, гультяю,
Ти займаєш кралю?
Ходиш, мов примара, –
Це тобі не пара.
Бавишся та й кинеш,
Сам в світи полинеш.
Лишиться дівчина
Одна, як та калина.

Не пара, не пара – вітер і хмара...
Вітер і хмара – не пара.

Ой облиш, гультяю,
Не займай ти кралю.
Не тривож ти душу,
Плакати дощ не змушуй.
Бо ота дівчина
Гарна, мов калина.
Лиш на тебе гляне, –
Серденько зів'яне.

Іноді

Іноді так хочеться літати
За обрієм далеко в небесах,
В роздумах між зорями блукати
Наяву, а не у снах.

З вишини на землю споглядати
На пройдений крутий життєвий шлях
І усім земним не перейматись,
А літати, наче птах.

Іноді так хочеться забути
Все, що відбулося у житті колись,
У минуле давнє повернутись
До тих мрій, що не збулись.

З долею в житті посперечатись,
Спалити шляхом пройденим мости,
Але нам від долі не сховатись
І від себе не втекти.

Іноді так хочеться співати
Від щастя, що нам серце огорта,
З друзями своїми спілкуватись,
Як на серці самота.

Іноді так хочеться сміятись
Над собою весело до сліз,
Бо нелегко вдачу осідлати,
Руки просто опустивши вниз.

Про друзів

В затишній кав'ярні за тихим столом
Всі друзі зібралися знову,
Радіючи зустрічі, з терпким вином
Ведемо ми щиру розмову.
Пригадуєм дні, що минули давно,
Ця зустріч – приємна розрада.
Хай вітер і дощ розгулявсь за вікном,
Вони для нас всіх не завада.

Посміємось, пожартуєм над собою
І серце наповниться любов'ю.
Розмовою зігріється душа,
Бо щастя не лише в грошах.

В замрії полинем в далекі часи,
Коли ми були молодими,
У пісні зіллються дзвінкі голоси
І спогади зринуть незримі.
Пригадуєм те, що вагомим було,
А зараз здається нам смішним,
І прикро до болю, що все відцвіло...
Ця зустріч і мила, і втішна.

Дівоча журба

Молода дівчина,
Чарівна на вроду,
Тиха сиротина
Без племені й роду.

Доля сумна і гірка –
Квітка при дорозі.
Мов зламана гілка
Взимку на морозі.

Біле личко вміє дощиком,
Витре вітер рушничком,
Та не змиють у душі
Журбу дівчини дощі.

Пташечка безкрила
Без батька й матусі,
Яхта без вітрила,
Зозуля у лузі.

Без посагу дівка, –
Вона не для тебе.
Як зламана гілка,
Нікому не треба.

Збудеться-забудеться

Коли на серці спрага
І гірко на душі, –
Шукаєш ти розраду,
Чекаєш на дощі.
Вони десь там, далеко,
За пеленою днів,
Наповнених надії
І благовісних снів.

Збудеться-забудеться,
Втратиться-прибудеться,
Життя невпинно, мов ріка, тече...
Стерпиться-полюбиться,
Знайдеться-загубиться,
Та від долі не втечеш.

Завжди не буде добре,
Весь час не буде зле, –
Усе колись минає,
Згасає мить, але
Якщо жевріє віра
І є в душі любов,
То оживе весною
І сад розквітне знов.

Допоки ще молодий

Ніщо не вічне на землі,
Нічого двічі не буває,
Невдачі, смуток і жалі, –
Усе біжить, усе минає.
Плин часу нам не зупинити.
А так хотілося не раз
Кохання знову повторити,
Та тільки непідкупний час...

Допоки ти ще молодий,
Живи роками, – не журись.
Допоки ти ще молодий,
Не переймайся, веселись.

Ніщо не вічне на землі,
Життя, немов свіча, згасає.
І прокурличуть журавлі,
Про юність тихо нагадають.
Душа не може постаріти,
Бо молода вона весь час,
Лиш серце може захворіти,
Як закохаєшся щораз.

Скажи

Ми розійшлися з тобою,
Звичайно, без зайвих слів.
Живу я тепер журбою,
Спомином давніх днів.
У тому моя провина –
Не зміг я тебе зупинить.
Кохана, вернись, єдина,
Без тебе не можу я жить.

Скажи, навіщо душа страждає, –
Свята чи грішна, – ніхто не знає.
Скажи, навіщо життя минає –
Хтось ненавидить, а хтось кохає.

Уже розлились рікою
Наших розлук і ночі, і дні,
Стрічаюсь тепер з тобою
Тільки у мрійнім сні.
Кохана моя дівчино,
Живу у полоні спокут.
Ти в цілім світі єдина,
Кого я не можу забуть!

Пісня Полісся

Сосни величні Полісся
Ніжно вигойдують пісню,
Теплим дощем причащають,
З вітром дуєтом співають.
Кремезні дуби похмуро
Стоять у віках зажури,
Їм сняться весни серпанки
І сонячні тихі ранки.

Пісня Полісся – лагідна, наче мати.
Пісня Полісся – як тебе не співати!
Пісня Полісся ллється, живе і мріє.
Пісня Полісся нам серце і душу гріє.

Між сосен блукає пісня,
У квітах дзвенить Полісся.
Щиро теплом зігриває,
Радістю серце втішає.
Візьму я ту диво-пісню, –
Веселу, земну, безгрішну, –
Із друзями заспіваю,
Хай на Поліссі лунає!

На коня

Повелось в Україні
З незапам'ятного дня
По закінченню гостини
Наливати на коня.
За неписаним законом
На дорогу ллють сто грам,
Звичай цей не з-за кордону
До вподоби усім нам.

Гей, господарю, налий на коня,
Щоб не блукав коник мій навмання,
Щоб у дорозі мій кінь не бродив,
Щоб вашого гостя додому привів.

Скрізь, на будь-якій гостині
Завжди гамірно і сміх,
На дорогу по чарчині
Не хильнути – просто гріх.
Звичай став уже обрядом,
Вже без нього нікуди:
Проводжають гостя радо,
Щоб зустрітись з ним колись.

Дитинство

В дитинстві хотілося бути дорослим,
Кожен надію у серці плекав,
Та падали зорі у вранішні роси,
А для нас час поволі спливав.

Згадаю, як йшли до веселки з відерцем,
Тікала щоразу веселка від нас,
І вірилось в казку усім юним серцем,
Тепер непокірний спиняємо час.

Дитинство – сонячний зайчик –
Не впіймаєш, не здоженеш.
Дитинство – сонячний зайчик,
До мене вже ти не прийдеш.

В дитинстві здавалося: бути щасливим
Кожен зуміє – лише забажай,
Бо світ довкола неповторно красивий,
Озирнися – то справжнісінький рай!

Ожина

Ой, не світи, зоре ясна,
На далеку ту стежину,
Там, де дівчинонька красна
Рвала лісову ожину.
Чорна солодка ожина
Спогадом в серці зосталась.
Чом, моя люба дівчино,
З легенем іншим побралась?

Ожина, ожина – у юність стежина
Згубилася десь в споришах.
Ожина, ожина, – нелюба дружина, –
Сумує і плаче душа.

Ой, не світи, зоре рання,
Дівчину від сну не буди.
Не вернути нам кохання,
Зруйнував вже час мости.
Стала гіркою ожина
І згасла в небесах зоря.
Ти пробач мені, дівчино,
Провина в цім уся моя.

Давним-давно

Давним-давно усе минулось,
Журавля у небі не ловлю.
Проте в душі щось ворухнулось,
Коли я вимовив: люблю.
Нас доля різними шляхами
З юних літ вела у світ,
Стіною – зрада поміж нами
І біль розлук – як жовтий цвіт.

Давним-давно, давним-давно
П'ємо розлуку, мов вино.
Тільки серце не п'янить,
Душа страждає і болить.

Давним-давно я все збагнув.
Минуле жалить, мов кропива,
Бо я ще й досі не забув,
Як ми були тоді щасливі.
Вже осінь сірими стежками
Сум несе, тривогу повсякчас.
Весни не буде поміж нами –
Дороги різні вже у нас.

Паралельні світи

Я знаю, – ми схожі,
Як брат із сестрою
І бути негоже
Нарізно з тобою.
Споріднені долі,
Серця і надії
В обіймах неволі,
Солодкої мрії.

Ми блукаємо, наче у снах,
У паралельних світах.
Бо наші паралельні світи
Схожі, як дві краплі води.

Зустрітись не можем,
Кохана, з тобою,
Покарані, схоже,
Навік ми любов'ю.
Пливуть дні, мов хвилі,
Стрімкою рікою.
Мов птахи безкрилі,
Удвох ми з тобою.

Підошва

Зустрічають на весіллі
Всіх гостей і хлібом, й сіллю,
А проводжають зазвичай –
Дарують, ділять коровай.

Хай стелиться доля, неначе рушник,
Дарує любов молодят,
Підошва лишається завжди для музик,
Як щира подяка за свято.

Через роки це весілля
Пригадайте на дозвіллі,
Пригадайте про підошву
І про музику хорошу.

Повернись, прошу тебе

Повернись, – прошу тебе, благаю,
Забудь образи, біль і зло.
Лиш тебе на світі я кохаю,
Вернися, обігрій теплом.

Зупинися, зачекай хвилинку,
Лиши в минулому печаль, –
В безпорадності, мов соломинка,
В захмарену пливу я даль.

Відгукнись, я так того бажаю,
Принеси усмішку чарівну.
Знай, що я тебе завжди чекаю,
З трепетом чекаю, як весну.

Схаменись, давай почнем спочатку,
Без передмови й зайвих слів.
Крізь розлуку прокладемо кладку
До щасливих наших днів.

Обірвана струна

Не встиг я тобі заспівати,
Обірвалась раптово струна.
Байдужість не хоче прощати,
За віконцем йде осінь сумна.

Призабулись слова, що для тебе
Я беріг десь глибоко в душі.
Тихо зболене плаче небо,
Йдуть холодні колючі дощі.

Ті дощі печаль не обмиють,
Що у серці моїм прижилась.
Більше спогади нас не гріють,
Відгоріла любов, відцвіла.

Не встиг я тебе покохати,
В суєті загубивши весну.
Любов'ю не можна зв'язати
Ту обірвану часом струну.

Не варто говорити

Не варто дарма говорити,
Без користі гаяти час,
У надії себе дурити,
Розлука коли поміж нас.

Пуста та затія й розмова,
Вже не хмеліє голова,
Неправда й зрада в кожному слові,
А кожне слово – як трава.

Твої слова уже колючі,
Ті, що були колись в медах,
І спогад вже такий болючий
У кожному подиху й словах.

Дарма навіщо говорити?
Порожнє слово – без зерна.
Не слід минуле ворухити,
Бо уже осінь, не весна.

Ми з тобою чужі

Ми з тобою, кохана, чужі...
Не збагну, як це сталося.
І слова вже – неначе ножі –
Серце порозрізали.

Порожнеча панує в душі,
Туга рветься на волю.
Скупі сльози, неначе дощі,
Із вітрами в двобой.

Я чекаю і ночі, і дні.
Повернися, благаю.
Ти приходиш до мене лиш в сні,
А прокинуся – знову тікаєш.

Ми з тобою як два береги
Невеликої річки:
І не друзі, і не вороги,
Як оплавлений віск на свічці.

Не для нас

Не для нас розцвіли луги,
Трави у росах купались.
Ми з тобою – як два береги –
Здалека бачились та не стрічались.

Не для нас в небесах птахи
Пісню любові співали,
Не наші у тому гріхи,
Що ми любов не пізнали.

Не для нас оті літні сади
Щиро ягоди дарували,
Ми будем чужими завжди,
Хоч би й того не бажали.

Не для нас кольори весни,
Осені днів позолоття,
Не для нас ці видіння і сни,
Нам щастя – знайти висоти.

Прозріння

Я так довго Вами хворів –
Стільки років, місяців, днів!
Я довго свою душу лікував,
Та все дужче і дужче кохав.

Та доля звела знову нас,
Стрепенулося серце враз,
Я відразу усе зрозумів,
Чому важко так Вами хворів.

Ви чарівна і неземна,
Ви для мене – немов весна.
Я дак довго Вами хворів,
Бо лиш Вами одною жив.

Тепер я неначе прозрів,
Перехворів, перегорів.
І тепер я дивлюся на Вас, –
На даремно прогаяний час.

Ми...

Ми з тобою немов заблукали,
Даремно згаяли час,
І допоки дорогу шукали, –
Любов залишила нас.

Ішли незвіданими шляхами
То напрямки, то в обхід,
А розлука завжди манівцями
Знову знаходила слід.

Ми від неї чимдуж тікали,
Бо хотілось нам волі,
Бо з тобою ми просто не знали,
Що нас зрадила доля.

Ми з тобою себе загубили
На перехресті доріг
І любов свою занапали,
В душах залишивши гріх.

Намалював би я тебе...

Намалював би я тебе, – не вмію,
Зацілував би, – не смію,
Написав би вірш про твою вроду, –
Та слова не зроблять погоди.

Подарував би тобі я пісню, –
Забув би печаль колишню.
Я б нарвав і приніс тобі квіти,
Та чи варто це все робити?

Називав би тебе: моя квітка,
Ніжна чарівна лебідка.
Кинув би все тобі вмить до ніг,
Якби гордість я переміг.

І дістав би зірку я на небі,
Кращим би став я для тебе.
Завжди носив би тебе на руках, –
Прийди лиш до мене в житті, а не в снах!

Загублені слова

Біжить життя, пливе рікою,
Біжать кудись мої літа.
Небагатослівний я з тобою,
Коли кажу, то все не так.

Гублю слова, в словах гублюся,
Плутаю літери й рядки,
Переймаюсь, сам на себе злюся,
Про тебе лиш мої думки.

Де взять слова, щоб описати
Мої бентежні почуття.
Щоб про кохання розказати,
Не вистачить мені життя.

Легка хода й чарівна врода,
Від них хмеліє голова.
Туман у серці, дощ, негода
І розпорошені слова.

Я не хочу

Я не хочу тебе залишати,
Я не хочу в світі мандрувати,
Хочу бути з тобою завжди
І не вірю, що ти мене зрадиш,
І не вірю, що іншого знайдеш,
Я вірю, що кохаєш мене ти.

Я до тебе прийду крізь тумани,
Я до тебе прийду без обману
І заберу я тебе в самоти.
Подарую тобі свою ласку,
Подарую тобі диво-казку —
Чарівну казку, в якій я і ти.

Той день

Той день єдиний у житті,
Де ми зустрілися з тобою.
Не згасне він у забутті,
Не стане тугою-журбою.

Той день змінив усе життя,
Нам освітив майбутню долю.
Знайомства день без вороття
Зігрів нас ласкою й любов'ю.

Той день горить, немов зоря,
Шляхи земні нам окриляє.
Я твій навіки, ти – моя,
Допоки сонце в небі сяє.

Той день у серці назавжди,
Я бережу солодкий спогад.
Цвітуть із того дня сади,
Коханням встелена дорога.

Вузлик пам'яті

На пам'ять вузликом тугим
Я зав'язав наш день прощальний,
Щоб відчувати дотиком скупим
Цю зустріч в суєті банальній.

Роки розв'яжуть вузлики мій,
Візьмуть і спогади, і барви.
І десь далеко в круговерті мрій
День згасне і побліднуть фарби.

І стане прозою цей день,
Впаде у безвість вечорову.
Відлунням серця і дзвінких пісень
Згорить, неначе мить казкова.

І буде осінь золота
П'янить нас дикими медами,
Та не повернуться назад літа –
Ріка розлуки поміж нами.

Про любов

Коли раптом серце любов огорне,
Перевертається весь білий світ.
Не розпізнати, де біле, а де чорне,
І не важливо – скільки тобі літ.

Сліпі немов, та ще й глухі,
Не чуємо й не бачимо.
В очах переплітаються гріхи,
Любов взаємна – завжди гаряча.

Любов – тяжка хвороба, неповторна,
Нема, на жаль, від неї ліків.
Вона – бальзам цілющий, животворний,
Зцілити може і каліку.

Вона завжди приходиться без запрошень
Легкою нечутною ходою.
І без реклами, і без оголошень,
Щоб щасливі ми були з тобою.

Калина

Безлиста червона калина
Схилила морозяні грона,
Неначе цнотлива дівчина,
В чеканні стоїть на пероні.

Гуркоче, немов потяг, вітер,
Поволі за обрій тікає,
І осінні пожовклі квіти,
Як спогад в обіймах гойдає.

Куштую я сік твій, калино,
І відповідь завжди шукаю:
Чом сік гіркий, в чім причина?
Ніхто на землі те не знає.

Сльози берізки

Плачуть берізки весною,
Плачуть вони раз на рік.
Чом сльози оті, я не знаю, —
Солодкий березовий сік.

Давно вже минули морози,
Промайнули дні нетривкі.
Чом не солоні ті сльози
І чому вони не гіркі?

Плачуть берізки печально,
Схилившись до неньки-землі.
Прозора сльоза криштальна
І мрії солодкі — жалі.

Нап'юся березових сліз,
Щоб спрагли уста вгамувати.
Чом сльози солодкі беріз,
Не можу ніяк розгадати.

Чом не пишуться вірші

Трави дихають пряно,
Озоном повіті сади.
Це рай за океаном,
Як тільки потрапиш сюди.

Ріо – це місто, мов казка,
Та все-таки щось тут не так.
Немає в погляді ласки,
Усмішки нема на устах.

Люди, знаю, не гірші,
Все тут прекрасно, чудово,
Та не пишуться вірші
Й не чути ніде рідну мову.

Доки пісня жити буде

Мій дід у праці завжди жив,
І день, і ніч трудився.
В поле з молитвою ходив,
Як міг, так і крутився.

Він, крім молитви, в поле брав
І пісню із собою,
А коли сів чи орав,
Робив усе з любов'ю.

У нього доля не проста,
Всяк у житті бувало,
Та від колиски до хреста
Пісні оберігали.

Доки пісня жити буде,
Виплекана у серцях,
То щасливі будуть люди
На землі святій творця.

Я не прошу у долі

Я не прошу у тебе, доле,
Ніяких життєвих пільг,
А лише хочу, щоб ніколи
Не роз'їдала душу цвіль.

Щоб в ній жила весела пісня,
Дарувала радість всім.
Щоб журба й печаль колишня
Обминали завжди дім.

Тебе благаю, люба доле,
Відверни від мене гріх,
Принеси у серце кволе
Серед буднів друзів сміх.

Ти принеси моїй родині
Здоров'я й щасних літ,
А для рідної України –
Сонце і весняний квіт!

Осінь

Осінь владарює на землі,
Курличуть в небі журавлі,
Журбу довкола засівають
І сумних пісень співають.

Весною повернуться вони,
Нам принесуть забуті сни.
Спаде печаль і крига скресне,
Усе оживе і воскресне.

І будуть знову журавлі
Збирати смуток по землі.
Життя земного одвічний круг:
Радість зустрічей і біль розлук.

Усе в житті колись минає:
Щастя хміль, і радість, і жалі,
Лише любов не помирає,
Вона є вічна на землі.

Осінній сад

Вже осінній сад порожній
Жовтим листом зажурився.
Дощ, неначе подорожній,
У саду тім загубивсь.

Навмання йшов без дороги,
На чужий приліг поріг.
Натрудився до знемоги
Далеччю скупих доріг.

Від землі набравшись сили,
До небес він знов війнував.
Сірі хмари, мов вітрила,
На осінній сад напнув.

Невгамовно розходився
Лити сльози каяття,
А сад замріяно дивився
На реалії життя.

Забута дорога

Забута дорога до хати,
Згубилась вона у кушах,
Барвінок зелений хрещатий
Розлігся в густих споришах.

Цвітуть біля хати ромашки,
В городі буяє трава.
Снують край порогу мурашки,
Довкола глуха кропива.

Тепер вже не хата, а дача
Для сина, а син став міським.
Обійстя, мов птаха незряча,
Одна умирає ні з чим.

Садибу давно вже минають
Весною завжди журавлі.
Забута дорога до раю
Була тут колись на землі.

Світлина

Стара груша біля хати,
На ній гойдалка для нас,
Дід, бабуся, батько й мати...
Зупинило фото час.

Роздивляємось світлини
Разом з братом і дітьми,
Знов зібрала нас гостина,
Зустріччю щасливі ми.
Ніжністю палають очі,
Пісня весело луна.
Засиділася до ночі
Нині вся моя рідня.

Серцю мило і приємно.
Слава Богу, є свята.
Трошки боляче і щемно,
Що не вернуться літа.

Сад

Старий безплідний дідівський сад
Давно ягід уже не родить.
Дерева зчахнуть в нім, а виноград
Поплівся всюди по городі.

Хата схилилася додолу,
Перекошилися одвірки,
Заросле бур'янами поле,
Немає ні воріт, ні хвіртки.

Невтішна навколо картина,
Серце болить і щемить душа...
І лише червона калина
Квітує в саду в споришах.

Вона – мов відлуння і спомин
Про те, що тут було колись.
Солодкий далекий відгомін
Тих мрій, що в житті не збулись.

Я в пам'яті

Я у пам'яті, мов крізь сито,
Своє життя пересіваю.
Все, що було колись прожито,
Окремо у душі складаю.

Все, що не варте і не гоже –
Із серця тихо вимітаю.
Воно мені не допоможе,
Воно мені лиш заважає.

І тільки корисне й вагоме
Бережу завжди для майбуття.
В житті що буде – невідомо,
Та буде час й для каяття.

Зерно добра я засіваю,
Хай буде щедрим урожай!
А зло і заздрість відкидаю, –
Загублений шукаю рай.

Село

Село мені наснилося
Знову восени
І зорі, що світилися
Ніжно в вишині.

Річка, верби, залізниця,
Рукотворний вал,
В росах золота пшениця
І дитинства шал.

Щирі і добрі сусіди,
Лагідна мати,
Верхи на конях їду
Селом до рідної хати.

П'ю джерельну я водицю
Біля зелен-дуба.
У руках моїх синиця,
Щастя й згуба.

У широку даль-дорогу
Я пішов у світ.
В снах вертаюсь до порогу,
До юнацьких літ.

Колоски

Моє життя – неначе колос,
Він ще тримається в стеблі.
Ні спека, ні дощі, ні холод
Його не схилять до землі.

Він у землі набрався сили,
У неба – віри в новий день.
Наповнив сутністю вітрила
Моїх наспіваних пісень.

І зерна ті, що я посіяв,
У добрий час вже проросли.
Їх я беріг, в душі леліяв,
Щоб колосками налились.

Ті колоски дарують радість,
Розраду у серця несуть.
Проганяють сум і старість –
Така одвічна їхня суть.

Наснися мені, доле

Наснися мені, моя доле,
Стань зримою лише на мить.
В душі переоране поле
Дай змогу ізнов відродить.

Щоб квітли небесно волошки,
Щоб маки багряно цвіли,
Незабудки, мальви та ромашки
В світ радість та щастя несли.

Дай, доле, уникнути зваби,
Від грішних думок відверни,
Не звідать недружньої зради,
Приходь без запрошень у сни.

Наснися мені, моя доле,
У мрії мої прилети,
Серце болюче і кволе
Від байдужості захисти.

Весняний сон

Мені наснився вчора сон,
Минулого відгомін.
Співала юність в унісон,
Несла солодкий спомин.

У сні я знов тебе зустрів,
Всім серцем милувався.
Сон відпускати не хотів
І весело сміявся.

Коли прокинувся від сну –
У душу смуток завітав
І я ніколи не збагну,
Чому мене він не пускав.

Весна, мабуть, є винна в тім,
Що сні до нас приносить.
І тиха радість ллється в дім,
Я забуваю осінь.

Віхола

Знову віхола лютнева
Розгулялась за вікном.
Тремтять стомлені дерева,
Зажурившись за теплом.

Простягають гілки-руки –
Просять хугу: “Вгомонись!”,
Молять прощення в розлуки,
Кличуть літечко: “Вернись!”

А зима за ніч усюди
З крон мереживо сплела,
Бачиться, кінця не буде –
Стільки снігу намела.

Гонять віхолу лютневу
Неприкаяні вітри.
І несуть свій біль дерева
До весняної пори.

Кущ калини

Калини кущ, мов спалах ватри,
Мундир багряний одягнув.
Стоїть дороги край на варті,
Оберігає рідну сторону.

Пурпуром ягоди налиті
Звисають з голого гілля.
Туманом сизим оповиті,
Яріють щемно звіддаля.

Крадуться заморозки сиві,
Повзуть нечутно по землі.
Минулі дні були щасливі, —
Їх вдаль забрали журавлі.

Негода хижо скрізь чигає,
Листочки облетіли всі.
Лише надіється й чекає
Калина в мріяній красі.

Весна

Прийшла весна завчасно,
Усе довкола ожило.
Луги квітують рясно,
Земля зігрілася теплом.

Вдягла нову сорочку,
У танці весело кружля.
У квітучому садочку
Піснею нас звеселя.

Неба кришталева синь,
Знову лебеді у парі.
Вітер хмари в далечінь
Підганяє, мов отари.

Земля весні радіє,
Сміється сонце в небесах.
І серденько хмеліє,
Поглянь навкруг – яка краса!

Роздуми

Знову осінь, дощ і вітер,
Жовте листя, похмурі дні.
В моїх очах досі літо,
А на скронях – зима і сніг.

Роки летять без упину
Крізь спокуси і каяття.
У душі в минуле лину,
А всім серцем – в майбуття.

Я в минуле не вернуся,
Назад немає вороття.
Щиро долі поклонюся
За радості святі життя.

Вже тумани землю вкрили,
Та не вкрили життєвих фарб.
Ночі й дні – мої вітрила,
А літа – безцінний скарб.

Доля

Стояла доля і журилась
На перехресті втомлених доріг.
У небо зоряне дивилась,
Немов шукала щастя угорі.

Хотілось щастя неземного,
Небаченого і щоб не як у всіх,
Щоб неповторного такого,
Величного в неписаній красі.

А щастя сонечком і вітром
Несло з собою любов і ласку.
Весняним і осіннім квітом
Дарувало щедро диво-казку.

Було поруч завжди незримо,
Вмивалось срібною росою.
Стрічало день новий гостинно,
Несло радість у життя рікою.

Стояла доля вбога й сива,
Опершись на ціпок минулих літ,
Щастя вернутися просила,
Та час минув і вже змінився світ.

Ялинка

Спогад я, немов ялинку,
Виніс після свят із хати.
До цих пір голки-хвоїнки
Я не можу позмітати.

Прибирав усі закутки,
А вони немов ховались,
Ці колючі незабудки
Знову й знову вимігались.

Осінь вже прийшла у місто
І листя скинули гілки.
І, здається, в хаті чисто,
Та все ж знаходжу я голки.

Вони серце моє колють,
Як минуле пригадаю,
І холодним сірим болем
Спогад знов мене карає.

Весна

Земля прокинулась від сну,
Дощами зустріча весну.
Птахи із вирію летять,
Про щось тихенько лебедять.

Усе довкола ожива,
До сонця тягнеться трава,
В теплі погожі ночі і дні
Вітання шлють тобі й мені.

Веселка п'є із джерела
Цілющу воду край села.
Удалину перисті хмари
Ганяє вітер, мов отари.

Весна – кохання час і мрій,
Нездійснених моїх надій,
І юності пора ясна, –
То все весна, то все весна!

Під рік новий

Під рік новий я свічку запалю,
Бажання потаємне загадаю.
Усім, кого шаную і люблю,
Я радості і щастя побажаю.

Хай енергетика високих дум
Наповнить у серця добро і ласку,
Нехай в душі далекий, тихий сум
Не переоре вам життєву казку.

В погляді хай пломенить кохання
І рівним шлях мій буде назавжди,
Хай мрії чисті, як зорі світання,
Несуть вас у незвідані світи.

Під рік новий я друзів запрошу
У котрий раз до себе на гостину.
Приємний спогад в серці збережу
Про дружню, щиру і веселу днину.

Як?..

Як нам щастя розпізнати
Серед буднів суєти?
Як його в руках втримати
Від зла й болю вберегти?

Як знайти свою стежину
Серед тисячі стежин?
Золоту оту, єдину
У тумані сірих днин.

Як нам щастя не злякати,
Не замулить джерела?
Як його нам осідлати,
Щоб не випасти з сідла?

Як нам щастя загодити,
Щоб воно не йшло від нас?
І не вкрасти, не купити,
Хоч так хочеться не раз.

Як себе не розмінати
На дрібниці нам пусті?
Як жар-птицю упіймати, –
Хто підкаже у житті?

Чорно-білі сни

На жаль, я більше не літаю,
Мені не сняться кольорові сни.
Та я щораз чомусь вертаюсь
Думками знову у часи весни.

І серце радісно тріпоче,
І так мені приємно на душі,
Хоч піт холодний серед ночі
Мене вкриває, як поля дощі.

Вітри дмуть хижі і пророчі,
А за спиною темряви яри.
І не цвітуть барвисто очі, –
Біль спогадів далекої пори.

Тепер безсилі мої крила,
Щоб знов летить хоробро до весни.
Вітри поранили вітрила,
Прикрийте спогад мій, чарівні сни.

Поле

Осінь надворі
Нечутно ступає,
Неоране поле
На зиму чекає.
У тому чеканні
Радість чи смуток,
Чи то покаяння, —
Не можу збагнути.

І тихо журбою
Вже вкрилась земля,
Умилась росою
На світанні рілля.
Настали вже дні, —
Пора відпочити,
Щоб навесні
Врожаєм відродитись.

З радістю й болем
Я до тебе вернуся.
Тобі, моє поле,
Доземно вклонюся.

Вклоняюсь хліборобам

Вклоняюсь хліборобському роду,
Що працює весь вік на землі,
Що не думає про нагороду
За хліб, що лежить на столі.

Я вклонюсь у пошані доземно
Усім людям простим на селі
І молюся за них я щоденно,
За їх руки й тверді мозолі.

Шлю подяку усім хліборобам
За недоспаний сон по ночах.
Тож нехай вас минає хвороба
І хай світиться радість в очах.

Груша

Стара груша стоїть біля хати,
Навкруг – тополі білий пух.
Ще батько молодий і мати.
І гойдалка, що рвала дух.

А ми малі – непосидючі,
Під нами аж земля дзвенить.
Смачні грушки з гілок колючих,
Дітей всіх треба пригостить.

Старий родинний я беру альбом,
У минуле повертаюсь,
Та серце огортається теплом,
Та сам себе чомусь картаю.

Ось половина груші родить,
Друга всохла половина.
І дітлахам плодами годить,
І не заздрить тополині.

Не стало груші вже давно,
Виросла трава у пояс.
Спогади я п'ю, немов вино,
Чую груші я правічний голос.

Незавершений політ

Осені печаль колишня
Згасла в небі, як зоря.
Опадають, ніби лишні,
Сумно дні календаря.

Я біжу і не встигаю,
Роблю справи на ходу.
Літа з болем проводжаю,
Манни із небес не жду.

В круговерті, наче білка,
Колесо життя кручу.
Починаю з понеділка,
Сам за все завжди плачу.

Хочеться зробити багато,
У житті лишити слід.
Збільшити духовний статок
І завершити політ.

Вокзал моїх літ

Я на вокзалі своїх літ
Стою на пероні в чеканні,
А повз мене потяг у світ
Несе мрії і сподівання.

Десь юність моя золота
Лишилась в далекому квітні.
Та не зупинити літа,
Вони – мов потяг транзитний.

Як нам зупинку не минуть,
Що зветься у житті коханням,
І на хвилинку спинить путь,
Та краще було б до світанку.

А життя, мов чужий вокзал,
Ночі й дні завжди на пероні.
Дитинства замріяний шал,
Тут усе, немов на долоні.

Минули літа

Минули літа.
Осінь золота
Сподівань і життєвих надій.
Буденні слова,
Як в'яла трава.
Тиха печаль нездійснених мрій.

Незабутні сни,
Як спогад весни,
Радість, біль і розчарування.
Солодкі вуста,
Розмова проста,
Навіки зів'яв цвіт кохання.

Зачерствілі губи –
Колюча згуба.
Згаяні ночі і втрачені дні.
Зорі на небі,
Йду я до тебе.
Вірю, потрібне кохання мені.

Не буди звіра

Прийшов він не з лісу, не з гір,
Щоб у душі кожній жити.
Він злий ненажерливий звір,
Краще його не будити.

Хай спить, спокушати не варт,
Щоб сліз і бід не бувало.
Образу зведи ти на жарт,
Щоб звіра в тобі не стало.

Годуй звіра ще з юних літ
Добром і терпінням з руки.
Тож буде довколишній світ
Щасливий на довгі роки.

Будь мудрим завжди і обачним,
Коли йдеш в далекі світи.
Будь настирним і терплячим,
А звіра в собі – не буди.

Так нелегко розпізнати

Так нелегко розпізнати,
Де недруг, а де вірний друг.
Щось знаходити й втрачати –
То плин життя, одвічний круг.

За туманом шляхів-доріг,
Що вже пройдені тобою,
Твій друг – неначе оберіг
Від розпачів та болю.

Складно й тяжко розібратись,
Де є добро, а де є зло.
Чекати і наздоганяти
Нам те, що вже колись було.

В житті можна все пізнати,
Та щоб згодом не жаліти,
Не варт долю спокушати,
Варт з любов'ю в серці жити.

Друг

Друг порадить і підкаже,
Правду в очі тобі скаже,
Якщо дійсно це твій друг.
Ти не гнівайся на нього,
На землі усе від Бога, –
Радість, щастя, біль розлук.

Друзів ми не обираєм,
Просто маєм те, що маєм,
Як ти не крути-верти.
Друзів ми не вибираєм,
Доля просто нас єднає,
Якщо друг – то назавжди.

Друг прийде на допомогу,
Спільно розділить тривогу,
Якщо дійсно це твій друг.
Друга треба шанувати,
Який є – завжди сприймати.
Зміниться усе навкруг.

Не рубайте дерев

Не рубайте дерев, не рубайте
Ні узимку, ні навесні.
Краще їх бережіть, доглядайте,
Хай квітують, ростуть рясні.

Хай підносяться і плодоносять
Чи просто живуть для краси,
Бо вони вас нічого не просять,
Воду п'ють із дощу і роси.

Не рубайте дерев, не рубайте,
Прийде час і скінчиться усе.
Тож на долю ви не нарікайте, —
Не посадять для вас деревце.

Не впаде на могилу листочок
Тихим спомином із деревця.
Не рубайте у вічність місточок,
Цю красу неповторну Творця.

Берізка

Зрубав дід красу-берізку,
Викинув стовбур, гілля забрав,
Щоб підмітати доріжку,
Віник в обійстя міцно зв'язав.

І стала чиста доріжка,
Віник сміття навкруг замітав.
Плакала листям берізка,
На ті сльози ніхто не зважав.

Чи ж берізка та родилась,
Щоб подвір'я лише підмітатъ?
Життя їй немов наснилось
І кохання не встигла пізнатъ.

Плакав гнівно дощ, журився,
Вітер сміття назад повертав...
Віник мовчав і дивився,
В чистім обійсті тихо вмирав...

Бабине літо

Бабине літо
Горить пізнім квітом.
Сонечко сяє, голубить теплом.
Ніжно й привітно
Осінь тендітно
Землю вкрива золотистим листом.

Перисті хмари,
Немов отари,
У сині далі вітер швидко жене.
Веселка з річки
П'є чисту водичку,
У спогади кличе мене.

Бабине літо –
Цвіт оксамиту
Щодня загляда у моє вікно.
Вабить вогнями,
Садом, медами,
Серце і душу п'янить, мов вино.

Гіркий настій

П'ємо настій гіркої зради
Із обіцянок і красивих слів.
Збираєм всюди крихти правди
Зі столу політичних ігор й днів.

Вірим політикам на слово,
Хоч спотикалися уже не раз.
Та слухаємо знову й знову,
Як дурять крадії мене і вас.

Чуємо завжди з гучних трибун
Заклики іти на барикади,
Та уже давно минув той бум
І братерства, й вільної громади.

З'їли ми збліднілий помаранч,
В серці залишився терпкий смак.
Люд згубив надію, мов калач,
Живе в країні рідній, мов приймак.

Ми є народ

Народу зрадники, іуди,
Коли спаде з очей полуда?
Чи багнюка витече із вух,
Чи воскресне в нас козацький дух?

О, мій знедолений народе,
Ти осягни ціну свободи,
Доки не з'їла нас іржа
І мова рідна, а не чужа.

Мов зомбі, клони чи мутанти,
У рідній хаті – емігранти...
Пройде ще скільки поколінь,
Допоки встанем ми з колін?

Отямтеся і схаменіться,
В серцях нащадків відродіться!
Бо ми – народ, ми – давня нація,
А не фіктивна примарна формація.

Сон наяву

Не серед ночі, серед днини
Наснився сон мені цей дивний,
Немов на острові чужім
І водночас в краю своїм.

Не сон, а марево і чари,
Народ – немовби яничари,
Забули корінь український,
Всі розмовляють по-чужинськи.

Занапастили свої душі,
Брехня, крадіжки, гроші душать
І рідна мова – як жаргон...
Та не мина чомусь цей сон.

Коли від сну я прокидаюсь,
Сльозами очі протираю.
Не в мареві, а наяву
В сні екзальтованім живу.

Політика

Політика – складна наука –
Локшину вішати на вуха,
Слова красиві говорити,
Людей знедолених дурити.

Під гроші партію склепати,
На барикади люд послати,
Придумати шикарні гасла –
Брехня іде, як каша в маслі.

А головне – пообіцяти
І наслідком не перейматись.
Політика завжди нещира,
А для людей в житті важлива віра.

Народ про зміни вже не мріє
І словоблуддя люд не гріє,
Майбутнє світле із брехнею
Попливло вкотре з течією.

Віра

Кинула напризволяще
Влада уже в котрий раз,
Каже: жити стало краще,
Що чекає манна нас.

Із газетних шпальт – зростання,
Між рядками – повний крах.
Немає чесного зізнання,
Блага влади – на словах.

Нам з телеекранів влада
Брехню ллє, немов бальзам.
Повернулась до нас задом,
З казки викрала сезам.

Гірше й гірше живуть люди,
Тягнуть, мов худі воли.
Віриться, що краще буде,
Невідомо лиш: коли?!

Де та правда

Де та правда, де та доля?
Розгулялася сваволя.
Наче зомбі, ходять люди,
Невідомо, що там буде.

Доморощені магнати
Зводять царські палати,
Усе грабують в час негод,
Про себе дбають, – не народ.

Дурять скрізь громадянина,
І робочих, й селянина.
Олігархи воду мутять
І гребуть під себе, крутять.

Ми немов у Вавилоні,
Люд тікає за кордони,
Щастя в чужині шукає.
Добре там, де нас немає.

Тож коли вже наша влада
Наведе лад і порядок, –
Щоб жили всі гідно люди,
А не як раби й заблуди.

Нема різниці

Яка різниця поміж нами?
Я західняк, а ти зі сходу,
Та залишаємось синами
Одного славного народу.

Русь Київська, – то наша мати, –
Чесний козацький родовід.
Його нікому не здолати,
Не вирвати наш славний цвіт.

Так само в мене, як і в тебе, –
Великі клопоти й малі.
Нічого нам ділить не треба, –
Ані країни, ні землі.

Нема різниці і не буде,
Бо хто би нас не зомбував,
Ми – нація міцна, ми – люди,
Одна в Європі із держав.

Над Україною

Над Україною дощі
Несуть осінню прохолоду,
Бентежність, тугу у душі, –
Не зіпсують їм всім погоду.

Вдягли тумани кунтуші
І заплелися в нехворошу.
Над Україною дощі
Ідуть, ідуть немов на прощу.

Над Україною вітри
Женуть у далечінь хмарини,
Приходять в гості без пори,
Дарують світлі нам години.

Над Україною весна,
Квітує пишно знов вона.
Всміхнеться доля ще до нас,
Настане той щасливий час.

Подумай, друже

Не можна шлях життя пройти без болю,
Без помилок, розчарувань.
Якщо живеш на світі ти з любов'ю, —
Не обійтися без страждань.

Якщо тобі байдуже, звідки й хто ти,
Якщо забув свій родовід,
Душа приречена на муки й клопіт.
Задумайся про це як слід.

Якщо тобі все одно, яка мова,
Чиї пісні щодня дзвенять, —
Не вартий, друже, доброго ти слова,
Батьківського краю ти не варт.

Африканська мудрість

Одружився негр на українці,
Понавозив з Африки гостинців,
Подарунки різні екзотичні,
Атрибути, що для нас незвичні.

Він привіз з собою спис і стріли,
Каже: біля Конго в нього вілла.
Ще привіз для тещі крокодила,
Годувала щоб його й ростила.

Звичаї такі в них і обряди –
Тещі крокодила дарувати.
Міг би привезти і бегемота,
Та із ним великий дуже клопіт.

Їсть, як монстр, росте немов на дріжджах,
Не настарчить ні трави, ні збіжжя.
Крокодил цей супер гоноровий,
Як у нас – машина чи дім новий.

Так тепер отого крокодила
Треба теща щоб лише ростила,
Міжнародне право поважала,
Носа в справи зятеві не пхала.

Не знаю, мудрість є у тім чи ні...
Про те судити, певно, не мені.

Бур'яни

Хтось живе, а хтось мучиться,
Кожен в світі цім крутиться.
Хтось заможним хоче стати, –
Накопичує щодень свій статок.

А комусь це все байдуже,
Працювать не хоче, друже,
На землі – інтелігент,
Життя зручного клієнт.

Завжди душить його жаба,
Не мужик він і не баба,
Манить все чуже і вабить,
За п'ятак батьків він зрадить.

І живе той чолов'яга
Без любові та поваги.
Скільки трутнів є ще поміж нас,
Розвелось їх в наш ганебний час.

Про злодіїв

Ото тепер часи настали,
Що нема ніде порядку,
Довкола все порозкрадали,
Живуть у краденім достатку.

Хто підкаже, хто дасть пораду,
Як вберегтися в наші дні.
Сьогодні що тільки не крадуть,
Крім будяків та бур'янів.

Нищать, спустошують природу,
Є закон, – нема управи.
Вкрасти не можуть лиш погоду,
Та це зовсім інша справа.

Відверто скажемо: немає
Такого безладу ніде.
Державу будь-хто обкрадає
І не карається за те.

Крадуть усе, крадуть усюди
І у верхах, і на низах.
Неначе подуріли люди –
Все у могилу хочуть взять.

Біда

Бідує чоловік, та ще й і як –
Пішли всі справи наперекосяк.
Як біді отій йому зарадить
Підкаже хто і хто порадить?

Здумав чоловік, пішов топити,
Біду горілкою залити.
А біда – хитрющая падлюка:
В горілці – як у річці шука.

Живе собі, ікру метасе...
А з неї горе виростає.
Чоловік нервовий став, сердитий,
Не знає, що йому робити.

Життя мина, біжить за роком рік,
Озирнувсь – минув вже цілий вік.
З горя п'є і злості дає волю,
Занапастив себе і долю.

Жебрак

Бідак примостився на брук,
Протягує долоні рук.
Можливо, то долі злий жарт,
Про це говорити не варт.

Шапка в руках порожня,
Сумка поруч дорожня,
Старі на руках мозолі
Від праці тяжкої і від землі.

Розпач в очах і туга –
Долі хрест чи наруга.
Чути лише три слова –
Копійку подайте, панове...

Маленький зріст

Наді мною, певно, доля
Зле пожартувала
І сумних думок неволя
Душу закувала.
Я ходжу, неначе привид,
Занедужав, помарнів,
Вдень і вніч в журбу поринув,
Час минає як вві сні.

Сам на себе часто злюся,
Як крути, як не верти.
Наді мною всі сміються, –
Ти подошви нарости!
В кого б я не закохався,
Кажуть: треба підрости.
Я б дарма не переймався,
Та боюся самоти.

І за що я так страждаю, –
Росту Бог мені не дав, –
Що робити – я не знаю,
Хто б мені це підказав?
В колі дружньому пліткують, –
Є причина для розмов.
Вороги усі глузують,
Кажуть: в корінь я пішов!

Критики

На світі критиків багато,
Бери хоч греблю загати.
Якби докупи всіх зібрати,
Цвіли б густіше, ніж сади.

Весною не росли б дерева
І не родив би виноград
Від критики гіркого перця
І від непрошених порад.

Критикувати завжди легко –
І те не те, і те не так.
І навпаки – зробити важко,
Той, хто щось робить – той бідак.

Проте не треба перейматись,
Радійте радощам земним
І недругам усе прощайте,
Хай себе бачать: хто вони.

Хай критикують, хай пліткують,
Хай піднімається в них тиск.
Лиш ті, які завжди працюють,
В чужих невдачах не шукають зиск.

Вибір

Ото часи тепер настали,
Змінився світ: усе не так.
Доки сватів не засилали,
Дивились: що ти за козак.
Якого племені і роду,
Яка у нього є рідня.
Щоб не з простого був народу,
Хоч би маленький, але князь.
Чи гідний він руки і серця,
Чи є сталевий в нього кінь,
Чи є він власником озерця,
Чи парубок заможний він.
І байдуже, якої віри,
Здоровий він, а чи каліка,
Бо головне – багатство й вілла,
Оце є справжній чоловік!
Хай буде чорний, наче чобіт,
Душа до нього не лежить...
Та це вже зовсім інший клопіт,
Мій той, хто гаманцем дзвенить.

Любовна сліпота

Засліплений любов'ю, не прозріє,
Літаючи в захмарних мріях,
Він завжди бачить те, що хоче бачить,
А інше все не має значень.

Лише коли любов в серцях згасає, —
Полуда із очей спадає.
Усе тоді стає буденним, сірим,
Є чорне — чорним, біле — білим.

Закохані довкола світ не бачать,
Любов глуха буває і незряча.
Називають час кохання золотим,
Та воно було і є сліпим.

Даруй мені, Боже, сон

Даруй мені, Боже, сон,
Я в ньому почую пісні,
В яких пломенить вогонь,
Що змінює ночі та дні.

Даруй мені, Боже, сон,
У якому дзвенять пісні.
Там місяць зійде на трон,
Засяють зірки рясні.

Вітер співа в унісон
Цю пісню веселу, ясну.
Вітер несе у мій сон
Лише палку любов земну.

Вітаю тебе, новий день,
Серцем своїм обійму.
Лечу я на крилах пісень
І віру з собою візьму.

Ступаю щораз в новий день,
Щастя і радості зичу.
У снах, що наснили пісень,
Я мрію собі запозичу.

Єврейська школа

У лідери не пхайся і не лізь, –
Єврей синочка навчає, –
Не викликай дарма на себе злість,
Начальство мудрих зневажає.

Випивай з колегами чарчину,
Начальство ніколи не ганьби.
Бо повір мені на слово, сину, –
Донесуть, хоч що б ти не робив.

Є можливість в тебе щось украсти –
Не бери багато: ледь-ледь-ледь.
Не дай Бог у халепу попасти –
За “ледь-ледь” небагато дають.

Вистачить тобі на хліб і на масло
І навіть будуть дивіденди.
Як потрібен людям будеш вчасно –
Завжди зароблятимеш презенти.

Рідна пісня

Рідна пісня, дарована небом —
Ллється мелодія вічна й свята.
Співає серце, що більше треба,
В долю сторицею перероста.

Рідна пісня сердечна, сумна і весела,
Душу лікує цілющий бальзам,
Бажана гостя в містах і у селах,
Скрізь двері відчинить, неначе сезам.

Рідна пісня душевна в родиннім крузі
Знову поверне в минулі роки.
Тож хай кукує зозуля в лузі
На радість і щастя, на довгі роки.

Нашу пісню шануйте, плекайте,
У яких би краях не були,
І душею, і серцем співайте
Рідну пісню в своїй стороні!

Зміст

Слово від редактора	3
Журавлине безсмертя	4
Три кити	5
Мої вірші	6
Молитва	7
Мати	8
Вітражі	9
Роздуми про вічне	10
Вишиванка	11
Світи, моя зоре	12
Ніколи	13
Мозайка	14
Бабине літо	15
Зозулення	16
Біла черемха	17
Острови	18
День народження	19
Не буди	20
Я завжди	21
Чар-зілля	22
Повертайся	23
Рандеву	24
Іменини любові	25
Непара	26
Іноді	27
Про друзів	28
Дівоча журба	29
Збудеться-забудеться	30
Допоки ще молодий	31
Скажи	32
Пісня Полісся	33
На коня	34
Дитинство	35
Ожина	36

Давним-давно	37
Паралельні світи	38
Підосва	39
Повернись, прошу тебе	40
Обірвана струна	41
Не варто говорити	42
Ми з тобою чужі	43
Не для нас	44
Прозріння	45
Ми... ..	46
Намалював би я тебе... ..	47
Загублені слова	48
Я не хочу	49
Той день	50
Вузлик пам'яті	51
Про любов	52
Калина	53
Сльози берізки	54
Чом не пишуться вірші	55
Доки пісня жити буде	56
Я не прошу у долі	57
Осінь	58
Осінній сад	59
Забута дорога	60
Світлина	61
Сад	62
Я в пам'яті	63
Село	64
Колоски	65
Наснися мені, доле	66
Весняний сон	67
Віхола	68
Кущ калини	69
Весна	70
Роздуми	71
Доля	72
Ялинка	73

Весна	74
Під рік новий	75
Як?..	76
Чорно-білі сни	77
Поле	78
Вклоняюсь хліборобам	79
Груша	80
Незавершений політ	81
Вокзал моїх літ	82
Минули літа	83
Не буди звіра	84
Так нелегко розпізнати	85
Друг	86
Не рубайте дерев	87
Берізка	88
Бабине літо	89
Гіркий настій	90
Ми є народ	91
Сон наяву	92
Політика	93
Віра	94
Де та правда	95
Нема різниці	96
Над Україною	97
Подумай, друже	98
Африканська мудрість	99
Бур'яни	100
Про злодіїв	101
Біда	102
Жебрак	103
Маленький зріст	104
Критики	105
Вибір	106
Любовна сліпота	107
Даруй мені, Боже, сон	108
Єврейська школа	109
Рідна пісня	110

Літературно-художнє видання

Тимошук Василь Володимирович

СОНЦЕ □ ДОЩ

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ

Літературний редактор

Георгій Сербін

Коректор

Любов Дейнека

Верстка

Олег Власюк

Підписано до друку 15.09.2009 р. Формат 70x100 1/32. Папір офсет. Гарнітура «Petersburg». Друк офсет. Ум. друк. арк. 4,19. Наклад 300 пр. Зам. 53.

Видавництво «Волинські береги».

*33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi@mail15.com*

*Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.*

Надруковано в друкарні видавництва «Волинські береги».